

nominis blandimento mitigat, docens opprobria accepta non exaggeranda, sed mitiganda esse; non opponenda, quæ aggravant, sed quæ minuunt; quod maximè in acceptis injuriis est quaerendum, ac investigandum.

26. Cùm David procederet in bellum contra crudelem Israëlitis hostem Goliath, dicebat illi: *Ego venio ad te in nomine Domini exercituum Dei agminum Israël, quibus exprobrasti hodie,*

1. Reg. 17. n. 45. & cur David solum commemorat opprobria Philisthæi in illo die contorta, cùm ille per quadraginta dies antecedentes, mane, & vespere, sine intermissione, non quiesceret in jactandis contumeliis, ut notat Abulensis q. 32.

Abulens. & ait: *Dicitur quibus exprobrasti hodie, non quod hodie solum exprobravit, quia per quadraginta dies hoc fecerat, & quotidie bis, cùm dicitur, in textu n. 16. Procedebat verò Philisthæus mane & vespere, & stabat quadraginta diebus:* Si ergo per quadragenarium dierum spatium Philisthæus impudico ore jactabat suas contumelias, quomodo solius illius David opprobria interponit? quibus exprobrasti hodie. O præclara, ac generosa juvenis indoles, quæ jactata opprobria non exaggerat, sed minuit.

27. Cùm Joseph se fratribus suis manifestaret, illique timerent malum ob crimen venditionis in eam perpetratum, ait illis Joseph: *Premisit me Deus, ut reservecini super terram, & escas ad vivendum habere possitis, non vestro consilio, sed Dei voluntate, hoc missus sum,* Genes. 45. n. 7.

Genes. 45. Vide, quomodo injuriam sibi factam in venditione mitigat, ac minuit; ut non venditionem, sed missionem, ac consilium dicit, & appellat. D. Chrysolom. ibi: *Vide quomodo ipse met, & iterum, & tertio consolatur illos dicens, ne sibi ipsis adscriberent causam sui ingressus in Ægyptum; sed Deum hoc fecisse sciant.* Oculifer ait: *Ubique nititur eorum malum opus excusare.*

D. Chrysolom. *Charitas aliorum criminat mitigat.* Oculifer.

QUESTIO VII.

Quare Christus tam mirifice laudat mulieris fidem, concessa ejus petitione?

28. **A**it Christus in præsentia, n. 28. *O mulier magna est fides tua! fiat tibi sicut vis: de quo egi citato cap. 2. quæst. 15. 16. 17. & 18. & Christus tam mirifice, veluti ostendens admirationem, eam laudat, ut ait D. Chrysolom. Noluisti enim talem, tantamque mulieris virtutem ignorantis tenebris obscurari: sed cunctis notam manere. Adde.*

29. Et primò precatur mulier pro filiae sanitate: non responderit Christus, Interponunt sese Apostoli peccatores, occurrit Magister, *Non sum missus, nisi ad oves, &c.* Tunc mulier ad genua devoluta clamat, *Domine adjuva me.* Christus acerbe rejicit: *Non est bonum sumere panem filiorum, & mittere canibus: tanquam adstruens Chananæam catellam esse, quod bene*

acceptit mulier ut in eam vocem eruperit: etiam, Domine; nam & canis: Ecce mulier toties rejecta adhuc non diffidit, sed majorem spem concipit de salute filia, quia Christum non credebat hominem, sed Deum; nam si terrenum esse sibi persuaderet, jam ex tot asperis verbis se à familia separatam, ac alienam esse existimaret; sed cùm eum, ut verum Deum agnosceret, ex sua fide pro certo habet se divinæ familiæ partem esse. D. Basil. Seleuc. orat. 20. in persona Chananææ sic ait: *Canem vocasti me, cùm sim familia pars, Domino fruor, o fides! o prudentia! o Chananææ pietas!* Ubi fides firma perseverat, postulatum non deficit, nec optatis vacuatur; sed impetrat, & obrinet.

Secundò: Chrysolom. in Catena ait: *Intende autem qualiter Apostolis non impetrantibus, impetrat ipsa: tam magnum quid est instantia orationis.* Considera, quomodo Apostoli Christi collaterales unanimiter pro muliere deprecantur: *dimitte eam, quia clamat post nos: & tamen omnes repulsum ferunt, Non sum missus: & illa tunc ad genua provoluta deprecatur, & durè rejecta, non est bonum sumere panem filiorum, &c.* adhuc instanter clamat, & inde audit; *fiat tibi sicut denegatis: Præsumpsit mulier de perseverantia, quod Apostolorum chorus oratione non obtinuit: Apostolis non impetrantibus, impetrat ipsa, tam magnum quid est instantia orationis.* Tam potens est perseverantia orationis, ut uni mulieri alienigenæ concedatur, quod rogantibus pluribus Apostolis fuit denegatum.

Tertiò: D. Basil. Seleucus oratione 2. supra datus, in persona Chananææ sic loquitur: *Canis in tanta hominum turba audio: forte humilitatis, tenuitatisque sue confessionem celat, obtentu contumeliarum. O mulieris fides, in Evangelio descripta! Quamvis mulier primò se vidisset indignam Christi responso: non respondit ei verbum; & quod nec Apostoli pro ipsa rogantes, aliquid obtinuerunt, imò & ad speciem verbum asperum, & contumeliosum acceptum, se nempe canem dici: Non est bonum sumere panem, &c.* Adeo robusta fuit mulieris fides, ut etiam inter contumelias, ac tot rejectiones nil humile, ac tenue suspicata fuerit de Christo, sed eum verum Deum credidit, ac regiam Davidis sobolem. Vera fides patientiâ probatur, in adversisque ostenditur, ac declaratur. Unde perbellè dixit Tertullian. lib. 1. de Provid. c. 2. *Marcei virtus sine adversario: & lib. de Martyr. cap. 3. Virtus duritia extruitur, mollitia destruitur.*

De divina Sponsa electa dicitur Cant. 3. n. 6. *Qua est ista, qua ascendit per desertum.* Cur tenera Virgo graditur per desertum, ubi leones, dracones, ac venenosi serpentes habitant; cur non potiùs per hortum sui dilecti, Cant. 5. n. 1. vel per pomaria sua: Cantic. ibid. Vel per domum matris suæ. Cantic. 8. n. 2. sed his omissis vastam solitudinem eligit, per montes infames nivibus, ac vepribus, ut nempe ista ostendat generositatem, ac fortitudinem animi sui, ut ita Deum sibi alliciat. D. Nyssen. orat. 6. in Cantica. ait: *Quod è deserto ascenderit, restatur eam studiis à contentione animi & continentia ad tantam subtilitatem pervenisse.*

acceptit mulier ut in eam vocem eruperit: etiam, Domine; nam & canis: Ecce mulier toties rejecta adhuc non diffidit, sed majorem spem concipit de salute filia, quia Christum non credebat hominem, sed Deum; nam si terrenum esse sibi persuaderet, jam ex tot asperis verbis se à familia separatam, ac alienam esse existimaret; sed cùm eum, ut verum Deum agnosceret, ex sua fide pro certo habet se divinæ familiæ partem esse. D. Basil. Seleuc. orat. 20. in persona Chananææ sic ait: *Canem vocasti me, cùm sim familia pars, Domino fruor, o fides! o prudentia! o Chananææ pietas!* Ubi fides firma perseverat, postulatum non deficit, nec optatis vacuatur; sed impetrat, & obrinet.

Secundò: Chrysolom. in Catena ait: *Intende autem qualiter Apostolis non impetrantibus, impetrat ipsa: tam magnum quid est instantia orationis.* Considera, quomodo Apostoli Christi collaterales unanimiter pro muliere deprecantur: *dimitte eam, quia clamat post nos: & tamen omnes repulsum ferunt, Non sum missus: & illa tunc ad genua provoluta deprecatur, & durè rejecta, non est bonum sumere panem filiorum, &c.* adhuc instanter clamat, & inde audit; *fiat tibi sicut denegatis: Præsumpsit mulier de perseverantia, quod Apostolorum chorus oratione non obtinuit: Apostolis non impetrantibus, impetrat ipsa, tam magnum quid est instantia orationis.* Tam potens est perseverantia orationis, ut uni mulieri alienigenæ concedatur, quod rogantibus pluribus Apostolis fuit denegatum.

Tertiò: D. Basil. Seleucus oratione 2. supra datus, in persona Chananææ sic loquitur: *Canis in tanta hominum turba audio: forte humilitatis, tenuitatisque sue confessionem celat, obtentu contumeliarum. O mulieris fides, in Evangelio descripta! Quamvis mulier primò se vidisset indignam Christi responso: non respondit ei verbum; & quod nec Apostoli pro ipsa rogantes, aliquid obtinuerunt, imò & ad speciem verbum asperum, & contumeliosum acceptum, se nempe canem dici: Non est bonum sumere panem, &c.* Adeo robusta fuit mulieris fides, ut etiam inter contumelias, ac tot rejectiones nil humile, ac tenue suspicata fuerit de Christo, sed eum verum Deum credidit, ac regiam Davidis sobolem. Vera fides patientiâ probatur, in adversisque ostenditur, ac declaratur. Unde perbellè dixit Tertullian. lib. 1. de Provid. c. 2. *Marcei virtus sine adversario: & lib. de Martyr. cap. 3. Virtus duritia extruitur, mollitia destruitur.*

De divina Sponsa electa dicitur Cant. 3. n. 6. *Qua est ista, qua ascendit per desertum.* Cur tenera Virgo graditur per desertum, ubi leones, dracones, ac venenosi serpentes habitant; cur non potiùs per hortum sui dilecti, Cant. 5. n. 1. vel per pomaria sua: Cantic. ibid. Vel per domum matris suæ. Cantic. 8. n. 2. sed his omissis vastam solitudinem eligit, per montes infames nivibus, ac vepribus, ut nempe ista ostendat generositatem, ac fortitudinem animi sui, ut ita Deum sibi alliciat. D. Nyssen. orat. 6. in Cantica. ait: *Quod è deserto ascenderit, restatur eam studiis à contentione animi & continentia ad tantam subtilitatem pervenisse.*

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû



CAPUT XVI.

1. **T**acceserunt ad eum Pharisæi, & Sadducæi tentantes: & rogaverunt eum ut signum de cælo ostenderet eis. 2. At ille respondens ait illis: Facto vespere dicitis, Serenum erit: rubicundum enim cælum. 3. Et mane, Hodie tempestas, tutilat enim triste cælum. Faciem ergo cæli dijudicare nostis, signa autem temporum non potestis? 4. Generatio mala, & adultera signum quærit: & signum non dabitur ei, nisi Jonæ prophetæ: & relicis illis abiit. 5. Et cùm venissent discipuli ejus trans fretum, oblitii sunt panes accipere. 6. Qui dixit illis: Intuemini, & cavete à fermento Pharisæorum, & Sadducæorum. 7. At illi cogitabant inter se dicentes, quia panes non accepimus. 8. Sciens autem Jesus, dixit: Quid cogitatis inter vos, modicæ fidei, quia panes non habetis? 9. Nondum intelligitis, neque recordamini quinque panum, in quinque millia hominum & quot cophinos sumpstistis? 10. Neque septem panum, in quatuor millia hominum, & quot sportas sumpstistis? 11. Quare non intelligitis, quia non de pane dixi vobis: Cavete à fermento Pharisæorum, & Sadducæorum? 12. Tunc intellexerunt quia non dixerit cavendum à fermento panum, sed à doctrina Pharisæorum, & Sadducæorum. 13. Venit autem Jesus in partes Cæsareæ Philippi, & interrogabat discipulos suos dicens, quem dicunt homines esse filium hominis: 14. At illi dixerunt: alii Joannem Baptistam, alii autem Eliam, alii verò Jeremiam, aut unum ex prophetis. 15. Dicit illis Jesus: Vos autem, quem me esse dicitis? 16. Respondens Simon Petrus dixit, Tu es Christus Filius Dei vivi. 17. Respondens autem Jesus dixit ei: Beatus es Simon Bar-Jona, quia caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in cælis est. 18. Et ego dico tibi: quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam. 19. Et tibi dabo claves regni cælorum: & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis; & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis. 20. Tunc præcepit discipulis suis ut nemini dicerent, quia ipse esset Jesus Christus. 21. Exinde cœpit Jesus ostendere discipulis suis, quia oporteret eum ire Jerosolimam; & multa pati à senioribus, & Scribis, & Principibus Sacerdotum, & occidi, & tertia die resurgere. 22. Et assumens eum Petrus, cœpit increpare eum dicens: Absit à te Domine, non erit tibi hoc. 23. Qui conversus dixit Petro, Vade post me Satana, scandalum es mihi: quia non sapias ea quæ Dei sunt, sed ea quæ hominum. 24. Tunc Jesus dixit discipulis suis, si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. 25. Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam. Qui autem perdidit animam suam, propter me, inveniet eam. 26. Quid enim prodest homini si mundum universum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiat; aut quam dabit homo commutationem pro anima sua? 27. Filius enim hominis venturus est in gloria patris sui cum angelis suis, & tunc reddet unicuique secundum opera ejus. 28. Amen dico vobis, sunt quidam de hîc stantibus qui non gustabunt mortem, donec videant filium hominis venientem in regno suo.

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

Pharisæorum, id est, ab eorum mala doctrina, quod hîc est explicandû

nem, quàm Petrus volens impedire, graviter reprehenditur, & est explicatum, tom. 4. c. 6.

Quintid. 24. Suos ad Crucem vocat, ac ad propriam abnegationem: quod expendi, tom. 4. cap. 7.

Cavendum à sermone Pharisæorum.

Matth. 6. n. 1. Et accesserunt ad eum Pharisæi, Sadducæi, & rogaverunt eum, ut signum de cælo ostenderet eis.

Num. 2. At ille respondens, ait illis: factum vespere dicitis: Serenum erit, rubicundum est enim cælum.

Num. 3. Et mane: hodie tempestas, rutilat enim triste cælum.

Num. 4. Faciem ergo cæli judicare noster: signa autem temporum non potestis scire. Generatio mala & adultera, signum quærit, & signum non dabitur ei, nisi signum Jonæ Prophetæ.

VERSIONES.

Syrus n. 2. Serenitas erit, rubet enim cælum.

Ethiop. Quando vesper est ei, fuit rufus, dicitur lucida regio est.

Ethop. n. 3. Et quando diluculum fuit, hodie ideo pluet, quia rubet cælum obnubilatum.

Burgen. Tristitiam afferens.

Syrus n. 4. Acceptatores vultus, faciem cæli noster scrutari.

Arabicus. O Hypocritæ, noster discretionem faciei cæli.

Burg. Generatio irritatrix quærit signum improbè.

ALTER TEXTUS.

Ferè similia habent Marc. 8. num. 12. Luc. 12. n. 54.

EXPOSITIO I.

ACCESSERUNT Pharisæi, & Sadducæi tentantes eum. Malitia nunquam desinit, sed semper in sua nequitia perseverat, & sicut supra cap. 12.

signa de cælo petunt, ita modò a huc in hoc perseverant, sed cautiore verbo utuntur; & non dicunt, ut supra: Volumus à te signum videre: sed cavilloso, & malo animo tenendi: rogaverunt eum, ut signum de cælo ostenderet eis: & ita ait Chrysostr. in presenti, homil. 54. facultatem reprehendendi investigabant: & signa de cælo petunt, vel quia existimabant tale signum non posse facere, ut innuunt Chrysostr. & Theophylact. vel quia cum essent dediti Pharisæi Astrologiæ, & Mathematicis, ut notat Lyrano, in arte sua se volebant sapientes ostendere; cum essent illissimi; & ideo Christus D. notat Euthymius Luc. 12. n. 56. eos vocat Hypocritas; tamen verus, quod videntur hic Pharisæi illudere ad miraculum de quinque panibus. Joan. 6. n. 30. Ac si dicerent: Tu, ò Domine, dedisti nobis panes multiplicatos in terra; da nobis etiam panem de cælo, ut dedit Moyses. Ita D. Remigius, Beda, Albertus Magnus, Abulensis, & alii.

At ille respondens ait illis: factum vespere, dicitis, serenum erit: (crastino die mane) rubicundum est enim cælum. Erat enim proverbium apud Hebræos, cum vesperi rubicundum est cælum, manifestum signum, quod dies crastina erit lucida, & serena; & ratio physica est, quia dum vesperi Solis occidentis radii nubes inflammant, igneque reddunt, eo ipso demonstrant, nubes rariores esse, adeo ut illà nocte facile sint dispellendæ, & absumentæ.

Et mane; hodie tempestas, pluvia nempe, ac venti; rutilat enim triste cælum, ut legit Arabicus, obnubilatum nempe, aut ut alii, tristitiam afferens. Cum enim maturino tempore cælum rubrum, seu obnubilatum videbant, tunc dicebant, hodie tempestas, pluvia, ac venti erunt: & ratio physica est, nam mane cælum rubens, seu obnubilatum, indicat nubes esse densas, ita ut à Sole oriente nequeant consumi, sed illi resistant, unde Sole increcente, ac incalescente resolvendas esse in pluviam, ac ventum: & hæc est omnium Interpretum sententia.

Faciem ergo cæli, externam & apparentem, judicare noster, quantum ad serenitatem, vel tempestatem; signa autem temporum non potestis scire: signa temporum, quantum ad adventum Messie, non potestis scire ex astris, ac colorum nubibus: sed ex Prophetis, ac Scripturis. Dupliciter autem hæc verba leguntur. Primò affirmativè, & sine interrogatione, cum Lyrano, ac si dica: vos Judæi Astrologiæ dediti, vultis scire adventum Messie ex astris, ac ex motu cæli: sed his non est agnoscendus, sed ex Oraculis Prophetarum. Aliter legendum cum interrogatione docent D. Hieron. D. Hilari. D. Paschal. D. Chrysostr. Euthym. D. Anselm. Tanquam sit argumentum à minori ad majus: Vos ò Pharisæi agnoscitis serenitatem, vel tempestatem ex signis cælestibus: ergo mulò certius debetis agnoscere tempus Adventus Messie ex vaticiniis Prophetarum, simulque ex circumstantiis temporum, ac meis operibus intelligere me verum esse Messiam debetis.

D. Chryf.

Theophyl.

Lyrano.

Luc. 12.

Joan. 6.

D. Remig.

Beda

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

Abulens.

QUESTIO I.

Quare Christus D. de serenitate, ac tempestate temporum facit exemplum Judæis.

Ratio literalis est proximè posita in expositione, quia si ex ordine elementorum, eorumque consonantia, deprehenditur serenum, vel pluviosum tempus, ergo à fortiori magis debetis assentiri, & credere vaticiniis prophetarum; quæ de vero Messia loquuntur, me scilicet; quæ multo veriora, ac certiora sunt, quam quæcumque alia cognitio, quam de cælorum motu habetis. Et in hoc sensu ait Petrus Apostolus probans Christi divinitatem, Epistol. 2. c. 1. n. 18. nempe quod cum essent cum Christo in monte Thabor, audierunt vocem de cælo Æterni parentis: Hic est filius meus dilectus. Et subdit Apostolus: Et habemus firmiorem prophetiam sermonem. Notat D. August. serm. 27. de Verbis Domini, cap. 27. quod propheticus sermo fortior, ac robustior est oculari visione, ac auditione Divini Patris.

Abulensis q. 9. ait, in hac serenitate, ac tempestate temporum designari duos Christi adventus: Primus in carne, & tunc est tempus serenum, rubicundum cælum, sacratissimo sanguine suæ passionis cum omni pietate, ac misericordia, quâ nos redemit. In secundo autem adventu, tempestas erit, quando ad judicandum venerit; tunc erit mæror, & calamitas, & rutilabit triste cælum, apparebunt tunc horribilia signa in Sole & Luna, & erit magna tempestas in reprobos, & damnatos extremæ, ac finalis condemnationis. Sic etiam docet D. Augustinus lib. de questionibus Evangelicis.

Tertiò Albertus Magnus: Per vesperum, in quo cælum rubicundum est, Passio Christi significatur, proprio suo sanguine rubicantis: Cantic. 5. Dilectus meus candidus, & rubicundus. Matutina serenitas significat gaudium Resurrectionis: Psalm 29. Ad Vesperum demorabitur fletus, ad matutinum lætitia. Per vesperum rubicundum sanctorum persecutio denotatur, matutina serenitas eorum dicit gloriam, & lætitiã.

Quartò Cardinalis Hugo ait: Quando in mane juvenutis rubet, signum est futura tribulationis; sed post tempestatem tribulationis, sequitur serenitas consolationis. Sic dicitur Tobia 4. n. 22. Non delectaberis in perditionibus nostris, quia post tempestatem tranquillum facis: & post lachrymationem, & fletum exultationem infundis. In persona Christi ait Regius Vates Psalm. 29. n. 12. Conscidisti sacrum meum, & circumdedisti me lætitiã: conscidisti corpus meum flagellis, clavis ac spinis, & circumdedisti me lætitiã Resurrectionis.

Quintò D. Chrysostr. Vespere rutilat cælum, mane serenitas, ait: Neque suavia durabilia sunt, neque tristitia: sicut enim quandoque est nox, quandoque dies, quandoque hyems, quandoque æstas, ita & nobis quandoque lætitiã, quandoque tristitiã. Sic dicitur 1. Reg. 2. num. 5. Donec sterilis peperit plurimos: & Sylveira in Evang. Tom. VI.

qua multos habebat filios, infirmata est.

Ait Deus Abrahamo, Genes. 22. n. 2. Tolle filium tuum, quem diligis Isaac, & vade in terram Visionis, atque ibi offeres eum in holocaustum.

Sufficiens videbatur dicere: filium tuum: ad quid ultra exprimitur nomen illius, Isaac nempe? De Rege Moabitarum filium suum immolante scribitur 4. Reg. 3. n. 27. Arripiensque filium suum primogenitum, qui regnatus erat pro eo, obtulit holocaustum super murum. Nominatur filius hæres regni, tamen proprium illius nomen non declaratur; sicut nec nomen filie Jephthe nobis proponit Sacra pagina, Judic. 11. num. 39. à Parente suo immolata. Cur ergo eodem modo nomen Isaac non subicitur, & dicitur, ut in aliis immolatis, filia Abraham, hæres, ac unicus illius? cur ergo magis voluit Divina Providentia ut nomen Isaac in ipso sacrificio proferatur, ac exprimat? Isaac interpretatur, risus ut notat Philo lib. de Abraham. Qui adducitur pro victima, Chaldaicè Isaac, latinè risus vocatur.

Nam quando natus est tuis parentibus in senectute, extitit risus, & summa lætitiã; quando Abrahamus cum illo ad sacrificium pergebat, summã tristitiã: doloreque, multis cadentibus lachrymis afficiebatur: cum verò ex Dei dono vivum accepit, multis, & magnis beneficiis cumulatum, incredibili gaudio, ac lætitiã totus perfusus est: inde alto Dei consilio dicitur Isaac ut inde deprehendatur, quod inter tristitiã, ac gaudium hujus mundi alterna vicissitudo invenitur.

Matth. 16. n. 5. Et cum venissent discipuli ejus trans fretum, obliti sunt panes accipere. Num. 6. Qui dixit illis, Intuimini, & cavete à fermento Pharisæorum, & Sadducæorum, Num. 7. At illi cogitabant inter se dicentes, quia panes non accepimus.

Matth. 16. n. 5. Et cum venissent discipuli ejus trans fretum, obliti sunt panes accipere. Num. 6. Qui dixit illis, Intuimini, & cavete à fermento Pharisæorum, & Sadducæorum, Num. 7. At illi cogitabant inter se dicentes, quia panes non accepimus.

VERSIONES.

Syrus n. 5. Cum venissent in ulteriorem ripam.

Ethiopic. Cum venissent in trajectum. D. Hilari. n. 6. Attendite vobis à fermento Perficis. Ut abstineatis à fermento.

Syrus n. 7. Cogitabant in animis suis. Montan. Ratiocinantur in se ipsis.

Maldonat. Disceptabant, consultabant.

ALTER TEXTUS.

Marc. 8. n. 14. Abiit trans fretum, & obliti sunt panes sumere, & nisi unum panem non habebant secum in navi.

Num. 15. Et præcipiebat eis dicens: videte, & cavete à fermento Pharisæorum, & fermento Herodis.

M Luc. 12